ఆ నవ్వే కావాలి

మాధవరావు, నిర్మలదీ ఆదర్శ దాంపత్యం.

అయితే ఆ ఆదర్శ దాంపత్యంలో కూడా ఓ చిన్న అపశృతి. వాళ్ళకు సంతానంలేదు. అలా అని వాళ్ళమధ్య ప్రేమ తగ్గలేదు. పైపెచ్చు ఆ అసంతృప్తిని తట్టుకోవడానికి అదింకా గాఢమయింది. డాక్టరు దగ్గరికి పోతే ఎవరిదో ఒకరి లోపం బయటపడి ఆ సదరు వ్యక్తి బాధపడుతాడని అసలు డాక్టరు దగ్గరికి పోవాలన్న ఆలోచనే ఎవరికి వాళ్ళు మానుకున్నారు. వాళ్ళ ప్రేమ అంత పవిత్రమైంది. అయితే పిల్లలు కావాలన్న వాళ్ళ కోరిక మాత్రం అణగారిపోలేదు.

ఆ రోజు ఉదయం మాధవరావు మామూలుగా ఆఫీసుకు బయలు దేరి రోడ్డుమీదికి వచ్చాడు. అదే సమయంలో ఎదురింటి రామారావు కూడా రోడ్డు మీదికి వచ్చాడు. అతని ప్రక్కనే ఓ పదేళ్ళ అమ్మాయి ఉంది. గుండ్రని ముఖం, పెద్ద పెద్ద కళ్ళు, ముఖంమీద చెరగని చిరునవ్వు, తెల్లగా, అందంగా, బొద్దుగా ఉందా అమ్మాయి.

"ఎవరండీ ఈ అమ్మాయి. నేనెప్పుడూ చూళ్ళేదే" అంటూ ప్రశ్నించాడు.

"నా మేనకోడలు ప్రతిమ అండీ. నిన్ననే వచ్చింది. ఇక్కడ హైస్కూల్లో ఎయిత్ క్లాసు చేర్పించబోతున్నాను. ఇక మా ఇంట్లోనే ఉంటుంది" అంటూ ప్రతిమ తల్లిదండ్రుల బీదరికాన్ని, ఏ పరిస్థితుల్లో తను ఆమెను తీసుకురావాల్సి వచ్చింది అంతా వివరించి చెప్పాడు రామారావు.

రామారావు, మాధవరావు వద్ద సెలవు తీసుకొని ప్రతిమతో వెళ్ళిపోయాడు. ప్రతిమ వెళ్తూ వెళ్తూ మాధవరావు వైపు చూసి చిరునవ్వు నవ్వింది.

ఆ నవ్వుకు సంతానంలేని మాధవరావు ఎడారిలాంటి జీవితంలో తొలికరి జల్లు కురిసినట్లయింది. మనసంతా ఆనందంతో నిండిపోయింది.

ఆఫీసులో కూర్చొన్న మాధవరావు ముందు ఫైళ్లున్నాయన్న మాటేగాని ఒక్క అక్షరమూ వ్రాయలేకపోయాడు. అతని కళ్ళముందు పదే పదే నవ్వుతున్న ప్రతిమ ముఖమే కనిపిస్తోంది. ఆ పిల్ల తప్పిపోయిన తన సంతానంలా కనిపిస్తోంది.

ఆరోజు ఎప్పటిలాగే బిజీగా ఉండే ఆఫీసులోంచి బయటపడేసరికి రాత్రి తొమ్మిదిగంటలయింది. ఇల్లు చేరింది మొదలు ప్రతిమను మరొకసారి చూడాలనే తహతహ ఎక్కువయింది. కాని ఆ సమయంలో ఆ ఇంటికి వెళ్ళలేకపోయాడు.

స్నానంచేసి భోజనానికి కూర్చున్నాడు మాధవరావు.

"ఎదురింటి రామారావు అన్నయ్య వాళ్ళింటికి ఆయన మేనకోడలు వచ్చిందండీ. పేరు ప్రతిమ. ఆ అమ్మాయి ఎంత అందంగా ఉందండీ" అంటూ నిర్మల అంతటితో ఆగక ప్రతిమ ముద్దు ముఖం గురించీ, గుణ గణాలను గురించీ వర్ణించి వర్ణించి మరీ చెప్పింది. దాంతో మాధవరావులో ప్రతిమను మళ్ళీ చూడాలన్న కోరిక బలమయింది. అయినా నిగ్రహించు కున్నాడు.

కన్నబిడ్డ సద్గుణాలను భర్త దగ్గర పదేపదే మెచ్చుకొనే తల్లిలా ప్రతిమను పొగుడుతున్న నిర్మల ఉన్నట్లుండి ఆగిపోయింది.

"చంద్రుడిలో మచ్చ అన్నట్లు, పాపం ప్రతిమకు....ఆగింది నిర్మల.

"పాపం ఏమిటి ? ఆ అమ్మాయికి ఏమయింది" కంగారుగా అడిగాడు మాధవరావు.

కన్నీళ్ళు పెట్టుకొని అసలు విషయం చెప్పింది నిర్మల.

ప్రతిమకు చెముడని భార్య ద్వారా విన్న మాధవరావుకి చెప్పలేని దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది. అంతవరకు ప్రతిమ మీదున్న ప్రేమ, అభిమానం, ఆకర్షణ ఒకటికి రెండింతలయ్యాయి. తింటున్న అన్నం సహించక చేయి కడుక్కొని లేచాడు.

ఆ రాత్రి ఒక అందమైన కల వచ్చింది మాధవరావుకి. మాధవరావు ఒక గులాబీ తోటలోకి వెళ్ళాడు. గులాబీ తోటలో అన్నీ తెల్లగులాబీలే. తోట మధ్యలో ఒక గులాబీచెట్టుకి ఒకటే గులాబీ పూవు. అది అన్నింటి లోకి విభిన్నంగా ఎర్రగా ఉంది. అదీ సూర్యోదయం కావటంతో మంచు బిందువులతో శుభ్రపడి స్వచ్ఛంగా మెరుస్తూ 'రా....రమ్మన్నట్లు' గాలికి తల ఊపుతూ పిలుస్తోంది.

మాధవరావు ఆ పూవుకు ఎదురుగా చేతులు కట్టుకు నిలబడి దాని అందాన్ని కళ్ళతో స్మరిస్తూ ఆకలి, దాహం మరచి అలాగే నిలబడి పోయాడు. రోజులూ, నెలలూ, సంవత్సరాలూ గడచిపోతున్నాయి. తోటలోని అన్ని పూవులూ ఎండి, రాలిపోయి కొత్తవి వికసిస్తున్నా ఇదీ అలాగే నిత్యనూతనంగా ఉండిపోయింది. మాధవరావు కూడా ఆ సౌందర్యారాధనలో క్రమేణా వయసు ముదిరి ముసలివాడై కృశించి వంగి పోయాడు. చివరకు ఒకరోజు చెట్టు మొదట్లో కూలి చనిపోయాడు. అప్పుడు గులాబీపూవు రాలి అతని గుండెలమీద పడింది. ఆ పూవులో ప్రతిమ ముఖం కనిపిస్తూ ఉంది.

"వద్దు....వద్దు...." అని అరుస్తూ నిద్రలోంచి కూర్చొన్నాడు మాధవరావు. అతని మనసంతా చికాకుగా ఉంది.

'ఎప్పుడూ నిత్యనూతనంగా ఉండే ప్రతిమ రాలిపోయింది. అలా ప్రతిమ కూడా తనకు దక్కకుండా పోతుందా. ఇక ఎప్పుడూ ప్రతిమ తనకు కనిపించదా' విలవిల లాడిపోయాడు మాధవరావు.

కంగారుపడుతున్న భార్యకు కల యావత్తూ చెప్పి ప్రతిమను జాగ్రత్తగా చూడమని, రోజూ ఇంటికి పిలిచి యోగక్షేమాలు విచారించి తినేందుకు ఏమైనా పెడుతూ లాలిస్తూండమని చెప్పాడు.

మాధవరావు మరుసటిరోజు నిద్రలేవగానే వరండాలోకి వచ్చి ప్రతిమ కోసం చాలాసేపు చూసాడు. కాని ప్రతిమ కనిపించలేదు. త్వర త్వరగా స్నానంచేసి కాఫీ త్రాగుతూ వరండాలో కూర్చున్నాడు. ఒకవైపు అతని కళ్ళు పేపర్లోని వార్తల్ని చూస్తున్నా, రెండోవైపు ప్రతిమ కోసం వెతుకుతూనే ఉన్నాయి.

ఆఫీసుకు వెళ్ళిన మాధవరావుకు అనుకోకుండా హైదరాబాదు ప్రయాణం పడింది. ఇంటికివచ్చి "ఇక రెండు గంటల్లో ట్రెయినుంది. దాంట్లో వెళ్తాను. ప్రతిమ స్కూలుకు వెళ్ళిందా" అడిగాడు ఆతృతగా.

నవ్వుకొంది నిర్మల. "మీరు నాకంటే ఎక్కువ ఇదయిపోతున్నారు" అంది.

"లేదు నిర్మలా. ఎందుకో ప్రతిమను చూసినప్పటినుంచి నాకు తెలియకుండానే మమకారం పొంగుకొస్తూ ఉంది. ప్రతిమను చూడాలని ఉదయంనుంచి ఎంత తహతహ లాడుతున్నాననుకొన్నావు."

"అయ్యో. ప్రతిమ మీరటు వెళ్ళగానే ఇటు మనింటికి వచ్చిందండీ. ఇప్పటివరకు నా వెనుకనే తిరుగుతూ తెలియని లెక్కలు అవీ చెప్పించు కొంది. మీరొచ్చేముందుగానే స్కూలుకు వెళ్ళింది."

"అరరె" అంటూ ఎంతో బాధపడిపోయాడు మాధవరావు.

ఆ రోజు మాధవరావు హైదరాబాదుకు వెళ్ళిపోయాడు.

హైదరాబాదులో వారంరోజులు అనుకొన్న పని పూర్తయ్యేసరికి పదిరోజులు పట్టింది. ఆరోజు రాత్రి ఎనిమిదిగంటలకు ఇల్లు చేరాడు మాధవరావు.

స్నానంచేస్తూ ప్రతిమ మాట ఎత్తాడు.

"నిర్మలా ఇప్పుడు రాత్రి ఎనిమిదే గదా. ఒక్కసారి వెళ్ళి తీసు కొస్తావూ చూడాలని ఉంది."

"ఈ రాత్రిపూట ఏమని చెప్పి ఆ అమ్మాయిని పిల్చుకొచ్చేదండీ మీరే వెళ్ళి చూసిరండి."

"ఎప్పుడూ లేంది ఏమని వెళ్ళను. వాళ్ళతో పెద్దగా చనువులేదు కూడాను."

"సరే రేపు ఉదయం చూద్దురులెండి" అంది నిర్మల.

కాని మాధవరావు హైదరాబాదు నుంచి తెచ్చిన కాగితాలతో ఉదయాన్నే ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోవలసి వచ్చింది. అతను ఆఫీసుకు వెళ్ళి తను తెచ్చిన కాగితాలు ఆఫీసరుకిచ్చి మాట్లాడుతుండేసరికి ·ఆడిట్ స్టాఫ్ వచ్చారు.

దాంతో మాధవరావు ఆడిట్ వాళ్ళ వ్యవహారాలు, వాళ్ళ బాగోగులు, వాళ్ళ అడిగిన రిజిష్టర్లు ఇవ్వడం, ఇలా పదిరోజులు జరిగిపోయాయి. ఈ పదిరోజులూ ప్రతిమను చూడడం పడలేదు. తరువాత ఆఫీసు ఇనస్పెక్షను ఇంకో పదిరోజులు. రోజూ ఉదయం ఏడు గంటలకు వెళితే రాత్రి పది గంటలకే తిరిగి రావడం. అయినా అతని మస్తిష్కంలో ప్రతిమ రూపం మాసిపోలేదు. రోజూ ఇంటికి రాగానే భార్యను ప్రతిమ గురించి అడుగుతాడు. 'ప్రతిమ రోజూ తీరిక సమయాల్లో మనింట్లోనే ఉంటుందండీ' అని భార్య సమాధాన మిచ్చేది. దాంతో కలుసుకోలేకపోయానే అని బాధపడుతాడు మాధవరావు.

మాధవరావుకు ప్రతిమమీద అభిమానం ఇంతింతై వటుడంతై నట్లు విపరీతంగా పెరిగిపోయింది. చివరకు భార్యాభర్తలు ఒక నిర్ణయానికి వచ్చి పదిమంది పిల్లల్లో ఒకటయిన ప్రతిమను ఆమె తల్లిదండ్రుల నడిగి తాము దత్తత తీసుకోవాలనుకొన్నారు.

అర్జంటు పనులన్నీ అయి రొటీన్‌లోకొచ్చి పడేసరికి నెలరోజు లయింది. ఈ నెలరోజులూ అతనికి ప్రతిమను చూడడం పడలేదు. ఎంత విచిత్రం. మొదటిరోజు చూడ్డం తప్ప ఈ రోజు వరకు చూడకపోయినా ఆ రోజు చూసిన రూపం ఇప్పటికీ అతని కళ్ళముందు కదలాడుతోంది. ఇలా తన మనసులో నిలబడిపోయిన ఆమె రూపాన్ని ఎంతో ఇదిగా మెచ్చుకొంటూంటాడు.

ఇంతకాలం పనిలో అలసిపోవడంతో రెండు రోజులు ఆఫీసుకు సెలవు పడేసి ఇంట్లోనే ఉండిపోయాడు. తొమ్మిది గంటలకు ప్రతిమ స్కూలుకు వెల్తుందని భార్య చెప్పతంతో ఆరోజు ఉదయం త్వరత్వరగా అన్ని పనులు పూర్తిచేసుకొని ఎనిమిదిన్నరకల్లా వరండాలో కూర్చొన్నాడు. తన భార్యకు రోజూ ప్రతిమను చూసే అవకాశమున్నందువల్ల తన బాధ ఆమెకు హాస్యాస్పదంగా అనిపించవచ్చు ననుకొన్నాడు.

తదేకంగా అటే చూస్తున్న మాధవరావుకి సరిగ్గా తొమ్మిదిగంటల సమయంలో రామారావు ఒక్కడే ఇంట్లోంచి రావడం కనిపించింది.

మాధవరావు ఉండబట్టలేక లేచి వీధిలోకి వెళ్ళి రామారావుని పలుకరించాడు.

"ఏమండీ. మీ అమ్మాయి ప్రతిమ ఏదీ, స్కూలుకు వెళ్ళడంలేదా" అన్నాడు మాటలు తడబడుతుండగా.

"లేదండీ. స్కూలుకు సెలవులు కదా. రాత్రి వాళ్ళ నాన్న వచ్చాడు. ఈరోజు ఉదయం ఏడుగంటల బస్సుకు వాళ్ళూరు తీసుకు వెళ్లాడు. వారంరోజుల్లో తిరిగి వస్తుంది. పాపం వాళ్ళు జరుగుబాటుకు

చాలా అవస్థపడుతున్నారండీ" ఆ మాటంటూంటే ఆయన కళ్ళలో నీరు తిరగడం గమనించాడు మాధవరావు.

మాధవరావులోని ఆతృతను, ఆవేదనను అర్థంచేసుకొనే స్థితిలో లేడు రామారావు. గొణుక్కుంటూ వెళ్ళిపోయాడు. ప్రతిమ కుటుంబ పరిస్థితికి మాధవరావు కూడా చాలా బాధపడ్డాడు.

* * * *

రామారావు అటు వెళ్ళగానే ఇటు ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టిన మాధవరావు భార్యను పిలిచాడు.

"ఏమిటండీ" అంటూ వచ్చింది నిర్మల.

"నిర్మలా నేనిక ప్రతిమను వదిలి ఉండలేను. నా గుండెల్లో ఆ అమ్మాయి రూపం ముద్రించుకుపోయింది. మనం ప్రతిమను దత్తత తీసుకోవాలి."

"నాకూ అలాగే ఉందండీ. ఆ పిల్ల నట్టింట్లో తిరుగుతూ ఉంటే మహాలక్ష్మి వచ్చినట్లుంటుంది. ఎంత కళ, ఏం తేజస్సు."

"అయితే నువ్వొప్పుకొన్నట్లేనా ?"

"ఒప్పుకోక పోవడమేమిటండీ. మనం చాలా రోజులనుంచి అనుకొంటున్నదేగా !"

"అనుకొనేది వేరు వాస్తవం వేరు. ప్రతిమ ఈ రోజే ఊరికి వెళ్ళిందట. మళ్ళీ ఇంకో వారంరోజులకు గాని రాదు. ఆమె ఎలాగూ తన తండ్రితో వస్తుంది. ఆ రోజే సెటిలు చేసుకొందాం."

"అలాగే" తృప్తిగా అంది నిర్మల.

ఇది జరిగిన రెండు రోజులకు అక్కను చూడ్డానికి వచ్చిన వేణు పిళ్ళ నిర్ణయం విని తెల్లబోయాడు. ప్రక్కనే బావ ఉండడంతో ఏమీ

మాట్లాడలేక మౌనంగా ఉండిపోయాడు. అతని ఉద్దేశం వీళ్ళకు వారసులు లేకపోతే వాళ్ళ ఆస్తంతా తమకే చెందుతుందని ఇంతకాలం భావించాడు. కాని వీళ్ళ నిర్ణయం తెలిసి అతని గుండె బేజారయిపోయింది. బావను ఆఫీసుకు వెళ్ళనిచ్చి అక్కమీద విరుచుకుపడ్డాడు.

"ఏం అక్కా! మేము మీకు పరాయి వాళ్ళమయి పోయామా. నాకు పిల్లల్లేరా? వాళ్ళలో ఎవర్నో ఒకర్ని దత్తత తీసుకోవచ్చుగా. మేం కాదంటామా? రక్తసంబంధం కాదని ఎవరో దారినబోయే పిల్లను తెచ్చి సాక్కోవడంలో మీ ఉద్దేశం?"

నిర్మలా చిన్నగా నవ్వి "పద్మజ చెవిటి పిల్ల. తల్లిదండ్రులకు ఆ పిల్ల భారం. అలాంటి పిల్లను సాకితేనే కదరా పుణ్యం దక్కేది" అంది.

"అక్కా! తమ్ముడనే బంధం కూడా లేకుండా నన్నెంతో నిర్లక్ష్యం చేసావు" అంటూ అలిగి భీష్మించుకొని కూర్చున్నాడు. మంచినీళ్ల కూడా త్రాగలేదు.

నిర్మలకు కడుపులో దేవినట్లయింది. ఆమెకు తమ్ముడితో చిన్ననాటి జీవితమంతా తీయని కలలా గుర్తుకొచ్చింది.

"అట్లాగేలేరా తమ్ముడూ. మీ బావతో నిదానంగా చెప్పి చూస్తాను. మాలో మేము అనుకున్నామేగాని యింకా ప్రతిమ తల్లిదండ్రుల దగ్గర ఈ విషయం ఎత్తలేదు" అంది నెమ్మదిగా.

దాంతో వేణు ముఖం నిర్మలంగా మారింది.

"అదేనక్కా! నేనూ చెప్పేది. బావ అయితే పరాయివాడనుకో. నువ్వెట్లా ఒప్పుకొన్నావనేది అర్థంకాని విషయం" అంటూ ఏవేవో మాట్లాడుతూ భోంచేసాడు.

ఆ సాయంత్రం తేలికపడ్డ మనసుతో తన ఊరికి వెళ్ళిపోయాడు. నిర్మల కూడా మనసు నిగ్రహపరచుకొంది.

రోజులు గడుస్తున్నాయి. ఆ మరునటిరోజే ప్రతిమ వస్తుంది. ఆ రాత్రి విషయం లేవదీసాడు మాధవరావు.

"రేపు ఉదయం ప్రతిమ రాబోతోంది. ఇద్దరం వెళ్ళి ఆమె తండ్రితో మాట్లాడి విషయం తేల్చేస్తాం. రేపు బాగుంది కూడాను" అన్నాడు ఆనందంగా.

"తొందరపడి ప్రతిమ తల్లిదండ్రులతో మాట్లాడకండి. కొంతకాలం తరువాత ఏదయినా నిర్ణయం తీసుకొందాం."

మాధవరావుకి వెంటనే నోట మాట రాలేదు.

"అంటే నీ ఉద్దేశం?" అన్నాడు చివరకి.

"ఆ విషయం యింతటితో ఆపమంటున్నాను. ప్రతిమను దత్తత తీసుకొనే విషయం మాట్లాడ వద్దంటున్నాను" కఠినంగా అని అటు తిరిగి పడుకొంది నిర్మల. దానికి కారణం ఏమిటని మాధవరావు తరచి తరచి అడిగినా ఆమె జవాబు చెప్పలేదు.

ఉరకలు వేస్తున్న అతని ఉత్సాహం చల్లారిపోయింది. ప్రతిమను తన బిడ్డగా పదిమందికి చెప్పుకొని ఎంతో గారాబంగా పెంచాలనుకున్నాడు. ఖరీదైన వైద్యం చేయించి ఆమె చెముడు పోగొట్టాలనుకున్నాడు. కాని ఇప్పటివరకు నిర్మలది మంచి మనసు అనుకొంటున్న మాధవరావు ఆమె ప్రవర్తనకు దుఃఖించాడు. భార్య సహకారం లేందే తనేం చేయలేడు. తన కలలు కల్లలు అయ్యేసరికి అతనికి కళ్ళలోంచి వెచ్చగా కన్నీరు ఉబికాయి.

* * * *

ఆ రోజు ఉదయం మార్కెట్‌కి వెళ్ళి కూరగాయలు కొనుక్కొని వస్తూ ఉంది నిర్మల. ఊరు మధ్యలో రైల్వేలైను. ఆమె తన ఇంటికి వెళ్లాలంటే రైల్వేలైను దాటాలి. ఏదో రైలు వస్తుంది కాబోలు గేటువేసి ఉంది. నిర్మల గేటుకు యివతలగా మిగతావాళ్ళతో బాటు నిలబడింది.

అంతలో దూరంగా అవతలివైపున రోడ్డుమీద వస్తూ కనిపించింది ప్రతిమ మాయని చిరునవ్వుతో. ప్రతిమను దత్తత చేసుకొనే విషయం విరమించుకొన్నప్పటినుండీ నిర్మల కొద్దికొద్దిగా ప్రతిమతో సంబంధాలు తగ్గించుకొంటూ వస్తూంది.

మూసిఉన్న గేటు ప్రక్కనే మనిషి వెళ్ళే దారి మాత్రం ఉంది. అందులోంచి రాసాగింది ప్రతిమ. ఎవరూ ఆమెను గమనించలేదు. ఆ వైపు చూసిన నిర్మల ఉలిక్కిపడింది. అంతే ఆమె గుండె జలదరించింది. దూరంగా తుపాకీగుండులా వస్తోంది తమిళనాడు ఎక్స్‌ప్రెస్. ఎలక్ట్రిక్ ఇంజను కావడంతో శబ్దం అంతగా లేదు. లైనుకు అటూ యిటూ పదడుగుల ఎత్తున దుమ్ము రేపుకొంటూ వస్తోంది.

ప్రతిమ మొదటి లైనుమీద అడుగేసింది. నిర్మల నోట్లోంచి మాట రావడంలేదు ఎంత ప్రయత్నించినా. గేటుకు రెండు వైపులా నిలబడి ఉన్న జనం "అమ్మాయ్ బండి.... బండి వస్తోంది" అంటూ కేకలు వేయ సాగారు.

ఆ కేకలు గాలిలో కలసిపోయాయి తప్ప ప్రతిమకు వినిపించలేదు.

ప్రతిమకు వెనుకకు తిరిగి చూడకుండా పుస్తకాలు గుండెకు ఆనించి పట్టుకొని మొదటి లైను దాటింది తల వంచుకొని. ఆమె చెముడు సంగతి ప్రక్కవాళ్ళకు చెప్పి వెర్రికేకలు పెట్టసాగింది నిర్మల. అవేమీ ప్రతిమకు వినిపించలేదు. అప్పటికే ఆమె రెండవ లైనును సమీపిస్తోంది. దానిమీదే తమిళనాడు ఎక్స్‌ప్రెస్ దడదడమని శబ్దం చేసుకొంటూ పరుగెత్తుకు వస్తోంది. రైల్వేలైను దాటడానికి రెండవ లైనుమీద కాలేసింది. గేటుకి అటూ యిటూ ఉన్న జనం "హా....హా...." కారాలు చేసారు తప్ప ఎవరికీ ముందుకు రావడానికి ధైర్యం చాలలేదు.

అంతే.... నిముషంలో వెళ్ళిపోయింది ట్రైను అదే పట్టాలమీద. కళ్ళప్పగించి చూస్తున్న నిర్మలకు తమిళనాడు ఎక్స్‌ప్రెస్ రెండు ఫర్లాంగులు దాటిపోయినా రైలుపట్టాలు దాటుతున్న ప్రతిమ ఎక్కడా కనిపించలేదు. అయితే బండి వేగానికి సుడులు తిరిగే గాలిలో, పుస్తకాలలోని కాగితాలు గాలిపటాల్లా ఎగరసాగాయి.

గాలిలో ఎగిరే కాగితాల్లోంచి ఒక కాగితం ఎగిరివచ్చి నిర్మల కాలికి చుట్టుకొని ఆగిపోయింది. మసకబారిన కళ్ళతో ఆ కాగితంవైపు చూసింది. అందులో కె. ప్రతిమ, ఎనిమిదవ తరగతి అని వ్రాసి ఉంది. నిర్మల కళ్ళ లోంచి కన్నీరు వరదలై పారాయి. ట్రైను మైలు దూరంలో వెళ్ళి ఆగి పోయింది. అంటే ప్రతిమ శరీరం సూక్ష్మఖండాలుగా మారి మట్టిలో కలసి పోయిందన్నమాట.

పిచ్చిగా అరచి కూలబడిపోయింది నిర్మల.

***